

“ԵՍ՝ ՏԵՐՍ ՈՒ ՎԱՐԴԱՊԵՏՍ, ՁԵՐ ՈՏՔԵՐԸ ԼՈՒԱՑԻ, ԴՈՒՔ ԱԼ ՊԱՐՏԱԻՈՐ ԷՔ ԻՐԱՐՈՒ ՈՏՔԵՐԸ ԼՈՒԱԼ”

Յով. ԺԳ.14

Յիսուս Վարդապետ ի՞նչ ջանաց սորվեցնել մեզի, լուալով աշակերտներուն ոտները: Միթէ Բրիստոնեաներ, Սուրբ Հաղորդութենէ առաջ, իրարու ոտե՞րը լուալու են: Երբ այցելութեան երթանք մեր բարեկամներուն, նախ քան հիւրասիրուելու անոնցմէ, իրարու ոտե՞րը լուալու ենք: Ի՞նչ էր Յիսուսի գործնականօրէն աշակերտներու ոտները լուալու արարքին խորհուրդը:

Միթէ Սեն Պահֆի վերջաւորութեան, հոգեւորականներու, տղոց մահուր ոտներու լուացումը բաւարա՞ր է որ, հաւատացեալներ հասկնան ա՛յն խորհուրդը, որ մեր Տէրը ջանաց դրսեւորել իրեն հետեւորդներուն: Յիսուս Բրիստոս օգին մէջ սաւառնող գաղափար մը չէ՛: Ան ո՛չ միայն կը պատմէ և կը Բարոզէ, այլ կը նկարէ և կը թանձրացնէ՝ իր խորհրդագագաց արարքները: Որպէս բարձունքի և վսեմութեան Մարմնացում, Յիսուս խոնարհեցաւ ու յայտնեց իր սէրը հանդէպ աշակերտներուն լուալով անոնց աղտոտ ոտները:

Յաւերժաւանդ Խորհուրդ Յիսուս գերագոյն իրականութիւնն է բոլոր ժամանակներուն: Յիսուսի ցոյց տուած "ոտնլուան" թատերգութիւն մը չէ՛, եկեղեցիներու մէջ կատարուելիք, այլ՝ ցուցադրութիւն մը ըլլալէ աւելի՝ գործադրուած առակ, և կատարուած խորհուրդ մըն է:

Բրիստոնեան ի՞նչպէս կրնայ լուալ ոտները իր եղբօր կամ քրոջ:

1. Ա՛յն Բրիստոնեան, որ սիրոյ պակասը ունի ու կը զրպարտէ ուրիշ մէկ հաւատացեալ մը, Յիսուսի հետեւո՞ղ Բրիստոնեան անմիջապէս հասնելու է օգնութեան և լուալու է զրպարտութեան աղտը իր եղբօրը կամ քրոջը վրայէն:
2. Բազմաթիւ հաւատացեալներ անգէտօրէն կը բամբասեն ուրիշները, իմաստուն հաւատացեալները անմիջապէս լուալու են սոյն բամբասանքին աղտը իրենց եղբօր կամ քրոջ վրայէն, ներկայացնելով խնդրին միւս դէմքն ալ:
3. Հեռաձայնը, թէ՛ ատետուրի համար կը գործածուի, սակայն ալ աւելի կը գործածուի, դժբախտաբար, չարախօսութեան և ուրիշներու սուտ վկայութեան համար:

Դիոգինեսին (404-323) հարցուցին, թե ո՞ր կենդանիի խայթոցը ամենէն վտանգաւորն է: Ան պատասխանեց ըսելով.

**«Գիշատիչներէն՝ զրպարտիչինը,
իսկ ընտանիներէն՝ շողոճորթի խայթոցը»:**

Անանիա Շիրակացի եօթներորդ դարու լուսաւոր դէմք մըն էր: Անանիա Շիրակացին եւս, Մովսէս Խորենացիի, Ղազար Փարպեցիի և ուսումնասէր այլ հեղինակներու նման լուրջ հալածանքներու ենթարկուած են հայրենիքին մէջ: Ղազար Փարպեցի մեռած է մօտ 85 տարեկանին: Ան Գտաւ հալածանք և զրպարտութիւն, չկամութիւն և անտարբերութիւն:

Աստուածային ու մարդկային մօտեցումներու մէջ սիրոյ հսկայ տարբերութիւնը կը տեսնենք Յովհաննէս Մկրտիչի խոնարհ յայտարարութեան մէջ, ան կ'ըսէ.

**«Ես անոր (Յիսուսի) կօշիկին կապերն իսկ
Բակելու արժանի չեմ»**

--Ղուկ. Գ. 16:

Իսկ Աստուծոյ Միածինն Յիսուս կը լուայ աշակերտներուն աղտոտ ոտները: Ո՛չ միայն իր սիրելի աշակերտներո՛ւն ոտները, այլ նայեւ Զինք մատնող Յուդայի՝ ալ ոտները: Շատ և չափազանց դժուար է ըմբռնել կեանքի բոլոր ոլորտները թափանցող Յիսուսի սէ՛րն ու ողորմութիւնը առ մարդ արարածը: Յիսուսի ձայնը, այսօր ալ, երկնքի խորութիւններէն կը շարունակէ հնչել Բաղցր սրինգի նման որ կ'ըսէ մեզի՝ բոլորիս.

**«Եթէ ես՝ Տէրս և Վարդապետս, ձեր ոտները լուացի,
դուք ալ պարտաւոր էք իրարու ոտները լուալ»:**

Մեզմէ Բանի՞ անձեր մե՛ր ըրած չարախօսութիւնները և բամբասանքները ջանացած ենք մաքրագործել, ու նաեւ ուրիշներու զրպարտութիւնները մաքրել մեր բարեկամներու վրայէն ու սրտերու մէջէն: Պետրոս առաքեալ կը գրէ ըսելով. «Ամենագլխաւորը, եղէ՛ք համախորհուրդ, կարեկից, եղբայրասէր, ազնուագութ, խոնարհ, չարի փոխարէն չար բան մի հատուցանէք, կամ բամբասանքի փոխարէն բամբասանք»--Ա. Պետ.Գ.8-9:

Բամբասանքը չգոյ պէտք է ըլլայ Բրիստոնեաներու միջեւ:

Հաւատացեալ մը ի՞նչպէս կը մաքրագործէ ի՛ր և ուրիշին գործած բամբասանքները: Նուիրումի և տառապանքի հնոցին մէջ առաւելաբար, ուր կը մաքրագտուի և կը վերընծիւղի հաւատքի ոգին: Թե՛ հաւատքը և թե՛ արուեստը սուրբ և վսեմ են, և անոր սպասարկուները՝ պարկեշտ և մաքրակենցաղ ըլլալու են: Կայ չարութիւն, կայ մեղանչում և այլասերում, բայց կայ նաեւ ստեղծագործութիւն, և բարձր ոլորտ, և աղօթք, և սրբութիւն, և մաքրութիւն:

Երբ եկաւ Սուրբ Հոգին, հաւատացեալները եղան համակ հաւատք, Բաշութիւն, Ճանաչում, Խօսք և սէր: Հաւատացեալը երբ վերջապէս հասնի լոյսի Ակնաղբիւրին՝ Յիսուսի, անզգոյշ թիթեռնիկներու պէս չի՝ մոխրանար անոր բոցին մէջ, այլ կը սրբանայ և կը ստանայ յաւիտենական կեանք:

ԱԼՊԷՌ ՆՈՐԱՏՈՒՆԿԵԱՆ

ՆԿԱՐՆԵՐՈՒՆ ՄԱՏՈՒՅՈՒԱԾ ԱՂՕԹՔԸ

Առարկութիւն — Անգամ մը տեսայ, որ հայ քրիստոնէայ մը նկարի մը կ'աղօթէր: Այսպիսի սովորութիւն մը խոտոր կը համեմատի Աստուածաշունչի ուսուցման:

Հայ քրիստոնէականներ նկարներուն չեն աղօթեր: Թերեւս հայ հաւատացեալներ տեսած էք, որոնք նկարներու դիմաց կ'աղօթեն, բայց ո՛չ թէ նկարներուն: Աղօթքը կ'ուղղուի Բրիստոսի, եւ կամ ալ նկարով պատկերուած սուրբին բարեխօսութեան կը դիմուի: Նկարի մը աղօթելը նախապաշարումի համազօր մեղք մըն է, որ կը դատապարտուի Հայ եկեղեցւոյ կողմէ: